

[**Knud Jespersen.**]

underskud helt op til 10 år. Jeg ved ikke, om ministeren har lyst til at bekræfte noget i denne retning, men det viste sig jo, at denne lov ikke var nødvendig. Den har heldigvis ikke været særlig kostbar, og der er altså ingen grund til at forlænge den eller udvide antallet af år for den.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Kun en enkelt bemærkning, for at der ikke skal opstå tvivl bagefter. Jeg har ikke noget ønske om at foreslå en lov af denne karakter med mere permanent virkning.

Derudover vil jeg dog tilføje, at loven jo blev vedtaget på et meget sent tidspunkt i 1975, hvor et meget stort antal — vel flertallet — af selskaber havde afsluttet deres regnskaber uden hensyntagen til det lovforslag, der lå i folketinget, og derfor skal man nok være lidt varsom med at vurdere de 22 mill. kr. i forhold til det, det faktisk kunne være blevet, hvis lovforslaget var blevet vedtaget tidligere i folketinget.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg takker for besvarelsen og for den konklusion, der lå i ministerens bemærkninger om, at der ikke er nogen planer om at lave en sådan lov permanent, og dermed, forstår jeg heller ikke at udvide eventuelle love, der måtte komme, til et større antal år.

Når jeg overhovedet har rejst det spørgsmål, hænger det sammen med, at jeg synes, det er rimeligt, man efterprøver, om de virkninger, man taler om, er nogenlunde korrekte, eller om loven i bedste fald er overflødig. Jeg håber, man heraf har lært, at det mest rimelige vil være, at man svarer skat af det, man faktisk tjener, og ikke roder talen om fuld beskæftigelse sammen med nye investeringsmuligheder eller frem- og tilbage-skrivning af underskud. Hvis man kunne drage den lære, var der kommet noget fornuft ud af det oven i al galskaben.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Jørgen Junior (FP)** til finansministeren:

„Hvad vil ministeren foretage sig for at undgå det samfundsøkonomisk meget uheldige — og i øvrigt også uretfærdige — at

offentlige medarbejdere i forbindelse med overgangen til den sociale bistandslov opnår betydelige lønstigninger uden anden begrundelse, end at de bliver amtsansatte i stedet for statsansatte?“

(Spm. nr. 371).

Skriftlig begrundelse.

Forsideartikel i Berlingske Tidende den 7. marts 1976.

Jørgen Junior (FP):

Når de offentlige ansatte i forbindelse med bistandslovens gennemførelse 1. april overgår fra statslig ansættelse til amtlig ansættelse, medfører det, at nogle af disse mennesker får en indtægtsnedgang, andre en indtægtsstigning. Jeg er klar over, der i finansudvalget ligger et aktstykke, hvad angår den ene af disse grupper, hvor man fra socialministeriets side søger om de nødvendige midler, for at der ikke bliver tale om en indtægtsnedgang, og som følge deraf vil jeg gerne have at vide, hvad finansministeren har tænkt sig at gøre for at undgå, at der bliver tale om en indtægtsstigning for det samme udførte arbejde for dem, der er i den situation. Jeg har i den skriftlige begrundelse henvist til en artikel om spørgsmålet i Berlingske Tidende for d. 7. ds.

Finansministeren (Heinesen):

Efter de oplysninger, der foreligger for mig, er der i hele landet færre end 300 stats-tjenestemænd, som vil få lønstigninger, ud af i alt 3.500, som berøres af overgangen, og jeg tror, at disse tal er egnede til at give problemet et lidt mere rimeligt perspektiv end det, som er indeholdt i hr. Jørgen Juniors spørgsmål.

Hr. Jørgen Junior finder disse forholdsvis få sager samfundsøkonomisk meget uheldige og uretfærdige, og jeg er enig med hr. Jørgen Junior i, at det havde været bedst, om sådanne tilfælde kunne undgås. Derfor vil jeg også sige, at staten, amtskommunerne og primærkommunerne gennem en årrække har bestræbt sig på at samordne deres lønstrukturer — historisk set har de nemlig været meget forskellige — og det er ikke en proces, der kan klares fra den ene overenskomst til den næste eller fra den ene lønreform til den næste. I øvrigt er der netop på sygehusområdet gjort store fremskridt de